

διδάξας ἐν Φλωρεντία μετὰ φήμης τὴν Πλατωνικὴν Φιλοσοφίαν, κινήσας γενικὸν ἐνθουσιασμὸν, πανταχόθεν συρρέόντων εἰς ἀκρόασιν αὐτοῦ οὐ μόνον νέων, ἀλλὰ καὶ ἐκάστης τάξεως καὶ βαθμοῦ ἀνθρώπων¹. Τότε Κοσμᾶς ὁ Μέδικος ἰδρύσκει τὴν *Πλατωνικὴν Ἀκαδημίαν*, σκοπῶν διὰ ταύτης τὸν πολλαπλασιασμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὁπαδῶν τῆς Φιλοσοφίας ταύτης, κοινοποιῶν κάλλιον τὰ συγγράμματα τῶν Ἑλλήνων φιλοσόφων. Οὕτω δὲ ὁ Πλήθων ἐγένετο τὸ ὄργανον κατὰ τῆς ἀρχούσης Σχολαστικῆς φιλοσοφίας². Ὁ δὲ μαθητὴς τούτου Βησσαρίων ὁ Νικαίας, ἐκ Τραπεζούντος, ὁ μετὰ ταῦτα Καρδινάλις, ὁπαδὸς τῆς Πλατωνικῆς Φιλοσοφίας, ἀποκαταστάς ἐν Ἰταλίᾳ ἀπὸ τοῦ 1438, ἀπετέλει ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ (ὅπου καὶ ἂν εὐρίσκητο) Σύλλογον ὄλων τῶν ἐραστῶν τῆς σοφίας, εἶδος *Ἀκαδημίας*. Ἀγαπῶν δὲ ἰδίως τὴν Ἐνετίαν, ἐχάρισε τῇ Συγκλήτῳ αὐτῆς (τῷ 1468) τὴν πλουσίαν χειρογράφων βιβλιοθήκην του, γενομένην ἀρχὴν τῆς περιφήμου βιβλιοθήκης τοῦ Ἁγίου Μάρκου³.

Καὶ οὗτοι μὲν ἐγένοντο οἱ πρὸ τῆς ἀλώσεως μεταφυτεύσαντες ἐν Ἰταλίᾳ τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα. Τούτοις ὁμοίως προσετέθησαν καὶ ἕτεροι ἱκανοὶ μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐλθόντες, πάσης βοηθείας ἐστερημένοι, καὶ θρηνοῦντες τὴν τύχην τῶν αἰχμαλωτισθέντων συγγενῶν καὶ φίλων των. Οἱ νέοι οὗτοι φυγάδες μόνον πόρον εἶχον τὴν διδασκαλίαν τῆς μητρικῆς αὐτῶν γλώσσης· ἀλλὰ καὶ ὁ πόρος οὗτος ἤλαττοῦτο, διότι ὁ ἀριθμὸς τῶν διδασκάλων εἶχεν αὐξήσει ἐπὶ πολὺ, ὅσῳ δὲ λόγιοι καὶ ἂν ἦσαν, δὲν διήγειρον τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν Ἰταλῶν, ὡς οἱ προκάτοχοί των. Τῶν νεηλῶδων τούτων ἐγένετο Κωνσταντῖνος ὁ Λάσκαρις, καταφυγὼν εἰς τὴν αὐλὴν Φραγκίσκου Σφόρτζα, Δουκὸς τῶν Μεδιολάνων, καὶ ἀναλαβὼν τὴν παιδαγωγίαν τῆς θυγατρὸς τοῦ Δουκὸς Ἰππολύτης, γράψας εἰς χρῆσιν αὐτῆς Γραμματικὴν Ἑλληνικὴν, ἐκδοθεῖσαν τῷ 1494. Μετὰ τὴν σύζευξιν τῆς μαθητρίας του μετὰ Ἀλφόνσου, βασιλέως τῆς Νεαπόλεως, ὁ Λάσκαρις μετήρχετο τὸν διδάσκαλον τῆς Ἑλληνικῆς εἰς

(1) Αὐτόθι σελ. 302.

(2) Αὐτόθι σελ. 303. Κ. Ἀσωπίου ἐνθ. ἀνωτ. σελ. ρξβ'.

(3) Αὐτόθι σελ. 304.

